

2. Η πρώτη Τρίτη

ΤΟ ΛΥΚΕΙΟ ΤΟΥ ΣΟΜΕΡΤΟΝ ήταν ένα τετράγωνο μονώροφο κτίριο λίγο έξω από τη λεωφόρο Κόζγουεϋ, περιτριγυρισμένο από άτεχνες προσθήκες που είχαν γίνει με παράταιρα τούβλα. Είχε ξεκινήσει τη ζωή του ως μονάδα επεξεργασίας οστρακοειδών και, όταν η παλίρροια κατέβαινε στις διπλανές αλυκές, ένιωθε έντονη τη μυρωδιά από το παρελθόν του.

Η Κάντυ άφησε την Ιμάνι έξω από την μπροστινή είσοδο, μια μεταλλική δίφυλλη πόρτα στην οποία έφτανες ανεβαίνοντας τρία τσιμεντένια σκαλοπάτια, και ύστερα έστριψε στο πίσω μέρος του κτιρίου για να παρκάρει το σκούτερ της. Για το υπόλοιπο της ημέρας δεν έπρεπε να μιλήσουν ούτε να δώσουν σημασία η μία στην άλλη.

Στο εσωτερικό του λυκείου τα πάντα ήταν γκρι: τα ντουλαπάκια, οι τοίχοι, τα πατώματα, ακόμα και ο αέρας. Τα πάντα εκτός από τα ματάκια δηλαδή, τα οποία δρίσκονταν κρεμασμένα από το ταβάνι σε απόσταση

τριών μέτρων το ένα από το άλλο. Το μέρος ήταν καταθλιπτικό, ακόμα και στα καλύτερά του, όμως την πρώτη Τρίτη κάθε μήνα, όταν αναρτώνταν οι νέες βαθμολογίες, γινόταν έως και απειλητικό.

Υπήρχαν 763 παιδιά στο σχολείο και τα περισσότερα ήταν τρομοκρατημένα. Κάτω από τα άγρυπνα ματάκια έκοβαν το ένα το άλλο κι αναρωτιόντουσαν αν ήταν ασφαλή στις ομάδες τους, αν είχαν έστω και μία ελπίδα να ανέβουν στην κλίμακα ή αν θα έτρωγαν μείωση. Ότι συμπεριφορά κι αν είχαν επιδείξει τις προηγούμενες τέσσερις εβδομάδες, το τέλος του μήνα ήταν για όλους η ώρα της κρίσης.

Για ν' αποφύγουν λοιπόν να «μολυνθούν» από απροσεξία, η ομάδα της Ιμάνι, γύρω στο 90 όλοι τους, είχαν αποφασίσει να αγνοούν ο ένας τον άλλον κάθε πρώτη Τρίτη του μήνα, μέχρι να αναρτηθούν οι νέες βαθμολογίες. Η ιδέα ήταν του Ανίλ, αλλά όλοι είχαν συμφωνήσει ότι ήταν σοφή και ότι έδειχνε με πόση σοβαρότητα ήταν αφοσιωμένοι στην αυτοδελτίωσή τους.

Η Ιμάνι προσπερνούσε κάθε μέρα τον Ανίλ πηγαίνοντας προς το ντουλαπάκι της. Συνήθως εκείνος της χαμογελούσε όσο ζεστά μπορούσε να χαμογελάσει και της απηύθυνε και μια δυο ευγενικές κουδέντες για χαιρετισμό. Τις πρώτες Τρίτες του μήνα όμως δεν της έριχνε ούτε βλέμμα. Ο Ανίλ Χανές είχε όλες τις ευκαιρίες μπροστά του. Με βαθμολογία 96 απείχε μόνο μια ανάσα από την πιο περιζήτητη ομάδα απ' όλες, των παιδιών που δρίσκονταν κοντά στο 100. Δύο τέτοια υπήρχαν μόνο στο Λύκειο του Σόμερτον: η Κιάρρα Χίσλοπ (98) και ο Αλεχάντρο Βιδάλ (97). Ο Ανίλ ήθελε τόσο πολύ να τρώει μαζί

τους μεσημεριανό, που αυτή η επιθυμία τον καθόριζε πια ως προσωπικότητα. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν ήταν ένα 92άρι με μια αξιοθρήνητη φίλη να δάξει σε κίνδυνο τις προοπτικές του.

Η Ιμάνι υπενθύμιζε συνεχώς στον εαυτό της να μην τα παίρνει προσωπικά κάτι τέτοια – ούτε για δικό της λογαριασμό ούτε για της Κάντυ. Ήταν απλώς η εφαρμογή μιας συμφωνίας στην οποία είχε πει κι εκείνη το ναι. Ήταν μια απόφαση που είχε πάρει νηφάλια και με καθαρό μυαλό, για να αυξήσει τον συντελεστή καταλληλότητάς της.

Οι δύο πρώτες ώρες ήταν ξεγραμμένες για τους περισσότερους μαθητές. Ήταν σχεδόν αδύνατο να συγκεντρωθείς στον καθηγητή, όταν ο θαμμός σου πετούσε ήδη στους αιθέρες σε σχήμα σφαίρας ή φιλιού. Οι περισσότεροι καθηγητές το ήξεραν και δεν έκαναν τον κόπο να διδάξουν στις τάξεις τους τίποτα σημαντικό προτού αναρτηθούν οι θαμμολογίες, κάτι που συνέβαινε μεταξύ εννέα και έντεκα το πρωί.

Η Ιμάνι πέρασε την ώρα των ισπανικών κοιτάζοντας με απλανές βλέμμα τον ψηφιακό πίνακα του κυρίου Μάλτα με την ατελείωτη λίστα ρημάτων στη σωστή τους κλίση. Δεν πρόσεχε – κάτι που ερχόταν σε σύγκρουση με το τέταρτο στοιχείο καταλληλότητας, την επιμέλεια, καθώς και με το δεύτερο στοιχείο, τον έλεγχο των παρορμήσεων. Αυτό που έπρεπε να κάνει ήταν να ακολουθήσει το παράδειγμα της Κιάρα Χίσλοπ, που καθόταν δύο θρανία πιο πέρα.

Η Κιάρα παρακολουθούσε απόλυτα συγκεντρωμένη

τον πίνακα, με έκφραση γαλήνης στο πρόσωπό της. Φορούσε τα ψηφιακά γυαλιά με τον χρυσό σκελετό που έδινε η Score Corp σε όσους είχαν βαθμολογία από 97 και πάνω. Τα γυαλιά πρόσφεραν οπτική πρόσβαση στο ίντερνετ και επέτρεπαν στη Score Corp να κατασκοπεύει ακόμα πιο στενά τους πιο υψηλόβαθμους παίκτες. Η Ιμάνι είχε ακόμα τα γυαλιά της από τον έναν και μοναδικό μήνα δόξας που είχε ζήσει στην όγδοη τάξη*, όταν κατάφερε να φτάσει στο 97. Όταν ξανάπεσε στο 96, τέσσερις εβδομάδες αργότερα, η Score Corp τα απενεργοποίησε και από τότε θρίσκονταν κλεισμένα στο συρτάρι με τις κάλτσες της στο σπίτι.

Η Κιάρρα θα πήγαινε στο Χάρβαρντ το φθινόπωρο, με πλήρη υποτροφία, υπό την προϋπόθεση ότι θα διατηρούσε την υψηλή της βαθμολογία. Η Score Corp θα της πλήρωνε τα δίδακτρα για οποιοδήποτε δημόσιο πανεπιστήμιο της Μασσαχουσέττης, όμως το Χάρβαρντ είχε ειδικό κληροδότημα για όσους είχαν βαθμολογία από 97 και πάνω. Η Κιάρρα ήταν η προσωποποίηση της επιτυχίας, αφού είχε καταφέρει να ανέβει από το 40κάτι στο 98 μέσα σε τέσσερα χρόνια. Οι γονείς της, απολυμένοι εδώ και χρόνια από το τελευταίο εργοστάσιο συσκευασίας ψαριών που είχε απομείνει στο Σόμερτον, είχαν πουλήσει την ιστορία της σε έναν συγγραφέα από τη Νέα Υόρκη. Και, υπό την προϋπόθεση ότι δε θα τα θαλάσσωνε από τώρα ως τον Ιούνιο, η Κιάρρα Χίσλοπ, το καμάρι του Σόμερτον, θα γινόταν πρότυπο για χιλιάδες –ίσως εκατομμύρια– παιδιά.

* Σ.τ.Μ.: Η αμερικανική όγδοη τάξη αντιστοιχεί στην ελληνική τρίτη γυμνασίου.

Πάνω από το κεφάλι του κυρίου Μάλτα οι δείκτες του ρολογιού προχωρούσαν αργά, ενώ στην τάξη η ταραχή φούντωνε όλο και περισσότερο. Η Ιμάνι δεν ήταν η μόνη που παρέδαινε τους κανονισμούς περί επιμέλειας και ελέγχου των παρορμήσεων. Η αγωνία –ο ήχος των ποδιών που χτυπούσαν νευρικά στο πάτωμα, το σύρσιμο των ρούχων στις καρέκλες από το στριφογύρισμα– ερχόταν κατά κύματα από το πίσω μέρος της αίθουσας. Όταν επιτέλους χτύπησε το κουδούνι, η τάξη πετάχτηκε πάνω μονομιάς και όλοι έτρεξαν, σαν ένας άνθρωπος, προς την πόρτα. Μόνο η Κιάρρα παρέμεινε ήρεμη· μάζεψε πρώτα τα βιβλία της και ύστερα δγήκε περπατώντας στον διάδρομο, χωρίς να χάσει ούτε λεπτό την αφύσικη ψυχραιμία της. Η Ιμάνι προσπάθησε να μιμηθεί τον αέρα και τον ρυθμό της, αλλά σύντομα έπιασε τα πόδια της να τρέχουν προς τα μπρος, παρασυρμένα από το ορμητικό ρεύμα των μέτρων μαθητών του Λυκείου του Σόμερτον.

Για να καταπολεμήσουν την αντιγραφή και τους περισπασμούς, όλα τα ψηφιακά εξαρτήματα –βραχιόλια, γυαλιά, κινητά, ταμπλέτες, συσκευές αφής, γάντια κτλ.– απενεργοποιούνταν αυτόματα στον χώρο του σχολείου από αισθητήρες που δρίσκονταν διάσπαρτοι παντού. Ο μόνος τρόπος να μάθεις τη νέα σου βαθμολογία ήταν να μπεις στο ίντερνετ από τις ταμπλέτες της διδλιοθήκης ή να τσεκάρεις έξω από το γραφείο της διευθύντριας την αλφαθητική λίστα που κολλούσε με σελοτέιπ στο τζάμι η γραμματέας του σχολείου, η κυρία Μπρόνσον. Το πλήθος των μαθητών συνωστιζόταν απεγνωσμένα και στα δύο αυτά σημεία, χωρίς ωστόσο αποτέλεσμα. Οι βαθμολογίες

δεν είχαν αναρτηθεί ακόμα. Η κυρία Μπρόνσον τούς έδωξε όλους, αλλά δεν μπορούσε να τους πει πότε θα ανακοινώνονταν τα αποτελέσματα, γιατί δεν ήξερε – κάτι που αναγκαζόταν να τους υπενθυμίζει κάθε μήνα ανελλιπώς.

Την επόμενη ώρα η Ιμάνι είχε αμερικανική ιστορία του 21ου αιώνα. Ο καθηγητής, ο κύριος Κάρολ, ήταν πολύ συχνά εκνευριστικός και τραγικά βαρετός, όμως το μάθημά του παρέμενε το πιο ενδιαφέρον για την Ιμάνι – άρα και εκείνο στο οποίο είχε περισσότερες πιθανότητες να φανεί επιμελής και πειθαρχημένη. Κατά τη γνώμη της, παρ' όλα αυτά, ο τίτλος του θα έπρεπε να είχε αλλάξει σε «Ο κύριος Κάρολ κάνει σε όλους κήρυγμα για το πόσο ηλίθιοι είναι που δεν καταλαβαίνουν πόσα ηλίθια πράγματα συμβαίνουν σε αυτή την ηλίθια χώρα».

Ο κύριος Κάρολ ήταν συνωμοσιολόγος, από εκείνους που ανησυχούσαν για την ύπουλη διείσδυση της επιτήρησης και της βαθμολογίας σε κάθε πτυχή της κοινωνίας. Όπως όλοι οι συνωμοσιολόγοι, τρελαινόταν για τη φράση «καταστροφικός κατήφορος», που ανεξάρτητα από το δυσοίωνο περιεχόμενό της ακουγόταν στην Ιμάνι σαν γλωσσοδέτης. Ο κύριος Κάρολ ήταν διορισμένος στο σχολείο, πράγμα που σήμαινε ότι δε γινόταν να απολυθεί λόγω των πεποιθήσεών του, όμως οι φήμες έλεγαν ότι η διευθύντρια, η κυρία Γουίλερ, περίμενε πώς και πώς να τον πιάσουν να αγκαλιάζει κάποια μαθήτρια ή να κατεβάξει πορνό στην ταμπλέτα του, ώστε να μπορέσει να τον πετάξει έξω. Μια φορά ο κύριος Κάρολ είχε αχρηστεύσει το ματάκι της αίθουσάς του τυλίγοντας γύρω από τον φακό μια μικροσκοπική αμερικάνικη σημαία. Όταν το ανα-

κάλυψε η κυρία Γουίλερ, τον ανάγκασε να την κατεβάσει και να ζητήσει συγγνώμη από τους μαθητές του, που τους είχε αφήσει «ακάλυπτους». Η εμπειρία εκείνη τους είχε φέρει όλους σε πολύ δύσκολη θέση.

Υπό κανονικές συνθήκες, μόνο αβαθμολόγητοι μαθητές –από τους οποίους το Λύκειο του Σόμερτον είχε τριάντα έξι– μπορούσαν να παρακολουθήσουν τα μαθήματα του κυρίου Κάρολ. Όμως εκείνη τη χρονιά μια σειρά απολύσεων είχε αφήσει το σχολείο με έναν καθηγητή ιστορίας λιγότερο, κι έτσι η Ιμάνι και δύο ακόμα βαθμολογημένα παιδιά είχαν μεταφερθεί στην τάξη του κυρίου Κάρολ.

Η Ιμάνι ένιωθε οίκτο για τους αβαθμολόγητους. Παρόλο που μερικοί από αυτούς προσπαθούσαν να εξωραΐσουν την κατάστασή τους με καυστικά πολιτικά σχόλια, η Ιμάνι ήταν πεπεισμένη ότι η στάση τους ήταν καθαρά αμυντική. Οι περισσότεροι, υπέθετε, ήταν θύματα κακής ανατροφής. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι γονείς τους ήταν τεμπέληδες, αλκοολικοί ή απλώς απόντες, με αποτέλεσμα να μην καταφέρουν να υπογράψουν εγκαίρως τις φόρμες συγκατάθεσης. Λόγω της απουσίας βαθμολογίας το πρόγραμμα της Score Corp υιοθετούσε το χειρότερο δυνατό σενάριο για όλους αυτούς, κάτι που έκανε τη σχέση με κάποιο αβαθμολόγητο παιδί τη χειρότερη παραδίαση της αφοσίωσης στην ομάδα.

Η τάξη ήταν μικρή. Μέχρι το τελευταίο έτος οι περισσότεροι από τους αβαθμολόγητους είχαν παρατήσει το σχολείο. Ο κύριος Κάρολ είχε δάλει τα θρανία σε κύκλο, με σκοπό «να ενθαρρύνει την ελεύθερη ανταλλαγή απόψεων». Το μοναδικό αποτέλεσμα όμως ήταν ότι οι τρεις βαθμολογημένοι της τάξης –η Κλαρίσσα Τένλορ (74), ο

Λόγκαν Βαϊογκάρτεν (93) και η Ιμάνι- κάθονταν από τη μία πλευρά, ενώ οι τέσσερις αβαθμολόγητοι κάθονταν από την άλλη. Κάθε μέρα τα δύο ημικύκλια απομακρύνονταν όλο και περισσότερο, μέχρι που ο κύριος Κάρολ το παρατήρησε και τους έσπρωξε ξανά κοντά υπενθυμίζοντας στους μαθητές του ότι η διάδραση μέσα στην τάξη είχε «ουδέτερη επίδραση» στη βαθμολογία τους. Λέγοντάς το, έκανε πάντα με τα δάχτυλά του το σήμα των εισαγωγικών.

Η Ιμάνι πήρε τη συνηθισμένη της θέση ανάμεσα στην Κλαρίσσα και στον Λόγκαν, το 90άρι, προσέχοντας να συμμορφωθεί με τον κανόνα του Ανίλ Χανές για τις πρώτες Τρίτες του μήνα. Ο Λόγκαν την αγνόησε με χαρακτηριστική ευκολία.

Ο κύριος Κάρολ έφτασε αργοπορημένος και, όπως σχεδόν κάθε πρωί, είπε «Καλησπέρα». Κανείς δεν είχε γελάσει ποτέ με το αστείο του, αυτό όμως δεν τον πτοούσε καθόλου. Κουβαλούσε μια ταλαιπωρημένη οθόνη αφής από δεύτερο χέρι, γεμάτη αυτοκόλλητα με πολιτικά συνθήματα, και μαζί ένα πρόχειρο πάκο με σημειώσεις που είχε εκτυπώσει από τον «φοβερό κυψελοειδή εγκέφαλο του διαδικτύου» – άλλο ένα από τα αποτυχημένα αστεία του.

«Οι ναζί του σχολικού προγράμματος μου λένε ότι πρέπει να σας δάξω περισσότερα τεστ, παιδιά, οπότε...» Έριξε μια ματιά τριγύρω. «Ντιέγο, σκέψου πέντε ερωτήσεις να κάνεις στους συμμαθητές σου για τη Δεύτερη Οικονομική Ύφεση».

Ο Ντιέγο Λάντις, ένας από τους αβαθμολόγητους, ένευσε καταφατικά και άρχισε να σημειώνει στο τετράδιό του. Ήταν περίεργος, ακόμα και για αβαθμολόγητος. Εί-

χε έρθει στο Λύκειο του Σόμερτον στα μισά της πρώτης – η Ιμάνι δεν είχε ιδέα από πού. Είχε ίσια μαύρα μαλλιά, που μονίμως έκρυβαν το μισό του πρόσωπο αφήνοντας ακάλυπτο μόνο το ένα από τα γαλάζια μάτια του.

Ο κύριος Κάρολ κάθισε στο θρανίο που χώριζε στα δύο τον κύκλο. «Λοιπόν, ποιος από σας ξέρει το Ινστιτούτο 'Ότις;»

Κανείς δεν το ήξερε.

«Μάλιστα» είπε εκείνος. «Ο Σίγκμουντ 'Ότις, που λέτε, ήταν ένας εκκεντρικός καθηγητής που δημιούργησε ένα think tank για να...»

«Κύριε Κάρολ;» Η Κλαρίσσα σήκωσε το χέρι της. Ο κύριος Κάρολ τούς επέτρεπε να τον διακόπτουν, γιατί πίστευε ότι έπρεπε να αντιμετωπίζεις τους μαθητές σαν ίσους προς ίσο. «Πρέπει να κρατήσουμε σημειώσεις ή πρόκειται για κάποιο από τα δικά σας... ξέρετε...»

«Μια από τις παρεκβάσεις μου, εννοείς;» τη ρώτησε. «Όχι. Το Ινστιτούτο 'Ότις έδγαλε μια καινούρια υποτροφία. Είναι μόνο για τελειόφοιτους δημοσίων σχολείων και την απονέμουν με κριτήριο μια γραπτή εργασία. Είναι σαράντα χιλιάδες δολάρια».

«Σαράντα χιλιάδες δολάρια;» αναφώνησε η Κλαρίσσα. Με το 74 της απείχε ακόμα πολύ από το όριο της Score Corp για τις υποτροφίες.

«Είδες;» είπε ο κύριος Κάρολ. «Και ανανεώνεται κάθε χρόνο, αρκεί να διατηρείς έναν μέσο όρο Β, νομίζω».

Από τον τρόπο που η Κλαρίσσα ίσιωσε την πλάτη της ήταν φανερό ότι τα λόγια του κυρίου Κάρολ τής είχαν ανοίξει μια χαραμάδα ελπίδας. Η Κλαρίσσα ήταν καλή μαθήτρια, αλλά όλη τη χρονιά δεν είχε καταφέρει να κά-

νει δήμα από το 74. Ήταν μια από τις παραξενιές του συστήματος θαθμολόγησης – ήταν εύκολο να πέσει κανείς, αλλά δύσκολο να ανέβει.

«Να λοιπόν τι σκεφτόμουν» συνέχισε ο κύριος Κάρολ. «Ως τελευταία εργασία θέλω όλοι σας να γράψετε ένα κείμενο για την υποτροφία Ότις. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Τι λέτε;» Ο κύριος Κάρολ δεν ανέθετε απλώς εργασίες. Τις πρότεινε πρώτα.

«Αστείο είναι τώρα αυτό;» ρώτησε η Ρέιτσελ Σλόαν. Ήταν αθαθμολόγητη, με πορτοκαλί καρφάκια για μαλλιά και μια αδυναμία στα σαρκαστικά σχόλια.

«Όχι δέδαια» είπε ο κύριος Κάρολ.

«Δηλαδή μπορεί να δώσουν υποτροφία και σε κάποιον αθαθμολόγητο;»

«Μόνο αν γράψει την καλύτερη εργασία» της απάντησε εκείνος.

Η Ρέιτσελ σταύρωσε τα χέρια της μπροστά από το στήθος. «Σε ποιον τα πουλάνε αυτά;»

«Κοίτα» της είπε ο κύριος Κάρολ. «Πίστεψέ με, ξέρω πόσο σπάνιες είναι πια οι υποτροφίες, όμως αυτή εδώ είναι έγκριτη. Και το καλύτερο; Είναι καινούρια. Σχεδόν κανείς δεν ξέρει ακόμα ότι υπάρχει. Δε θα μου έκανε καμία έκπληξη αν την έπαιρνε κάποιος από εσάς». Ο κύριος Κάρολ έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στον Ντιέγο Λάντις.

«Κύριε Κάρολ» είπε ο Λόγκαν. «Πιστεύετε στ' αλήθεια ότι είναι δίκαιο να δώσουν μια υποτροφία σε κάποιον απλώς επειδή έγραψε μια καλή εργασία; Κάποιοι από εμάς έχουμε δουλέψει σκληρά σε όλη μας τη ζωή για να περάσουμε το όριο της Score Corp για τις υποτροφίες».

«Και θέλετε μετάλλιο επειδή είστε σκλαδάκια της θαθ-

μολογίας;» ρώτησε η Ρέitseλ. Είχε την ικανότητα να φυτεύει αυτή τη φράση σχεδόν σε κάθε συζήτηση που γινόταν στην τάξη.

Δίπλα της ο Ντιέγο, που όλη αυτή την ώρα έγραφε ερωτήσεις για την υπόλοιπη τάξη, σήκωσε το χέρι.

«Ναι, Ντιέγο» είπε ο κύριος Κάρολ.

Ο Ντιέγο περίμενε μέχρι να τελειώσει αυτό που έγραφε και στη συνέχεια σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε μέσα από τα μαλλιά του. «Διορθώστε με αν κάνω λάθος» είπε «αλλά το να κερδίσει κάποιος από μας δε θα βοηθήσει στο να αλλάξει το στερεότυπο που θέλει τους αδαθολόγητους ηλίθιους και ανίκανους ανώμαλους;». Και χαμογέλασε πονηρά στη Ρέitseλ, που έπιασε τη λογική του και έκανε μια παύση για να απολαύσει την ιδέα. «Όσο για το σχολείο σου, Λόγκαν» συνέχισε ο Ντιέγο «αν πιστεύεις ότι η δικαιοσύνη έχει οποιαδήποτε σχέση με το γεγονός ότι εσείς παίρνετε έναν σκασμό λεφτά για να πάτε στο κολλέγιο, τότε πραγματικά δεν ξέρεις τι σου γίνεται».

Ο Λόγκαν κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Όσα δε φτάνει η αλεπού, λέω εγώ».

«Δε θυμάμαι να ρώτησε τη γνώμη σου κανείς» απάντησε ο Ντιέγο.

«Κύριε Κάρολ». Ο κλήρος έπεσε στην Ιμάνι να διακόψει την αντιπαράθεση. Ο Ντιέγο μπορούσε να τον λιανίσει τον Λόγκαν. Πάντα αυτό έκανε. Κι εκείνη δεν είχε διάθεση τώρα για μία ακόμα επίδειξη του πόσο πνευματώδης και φιγουρατζής ήταν. Εκτός αυτού, αν ο Λόγκαν δεν πρόσεχε λίγο, ο ανταγωνισμός του με τους αδαθολόγητους μπορούσε να βλάψει και τη δική του θαθμολογία και κατά συνέπεια τη δική της. «Δηλαδή λέτε ότι ένας

αδαθμολόγητος έχει περισσότερες πιθανότητες να κερδίσει την υποτροφία;» ρώτησε.

«Όχι δέδαια, Ιμάνι».

«Δηλαδή δεν είναι στημένη; Δεν είναι από καμιά οργάνωση συνωμοσιολόγων ή κάτι τέτοιο;»

Ο κύριος Κάρολ κούνησε με έμφαση το κεφάλι. «Μοναδική αποστολή του Ινστιτούτου Ότις είναι να παρέχει ευκαιρίες μόρφωσης σε παιδιά που παραγνωρίζονται από το ισχύον σύστημα» είπε κάνοντας και πάλι το σήμα των εισαγωγικών.

«Γιατί αυτό θα ήταν φοβερά άδικο» είπε η Ιμάνι «και πιθανότατα το να μας παραπλανήσετε πάνω σε ένα τέτοιο ζήτημα θα έκανε ζημιά και στη δική σας καριέρα». Η Ιμάνι σκεφτόταν την Κλαρίσσα.

«Ιμάνι Λεμόντ, είσαι όλο καχυποψία και δυσπιστία» είπε ο κύριος Κάρολ. «Μ' αρέσει. Συνέχισε έτσι. Λοιπόν, ακούστε τώρα τι σκέφτομαι: πέντε χιλιάδες λέξεις και...»

«Πέντε χιλιάδες λέξεις;» ακούστηκε σαν ηχώ η Κλαρίσσα.

«Ναι» είπε ο κύριος Κάρολ. «Πέντε χιλιάδες ολόκληρες λέξεις. Συν τις υποσημειώσεις. Το μάθημα που κάνουμε είναι κολεγιακού επιπέδου, σε περίπτωση που σας έχει διαφύγει. Και στο κολέγιο τα τεστ δεν έχουν πολλαπλές επιλογές. Οι οποίες είναι και το απόγειο της ηλιθιότητας, εδώ που τα λέμε. Ντιέγο, τι γίνεται μ' εκείνες τις ερωτήσεις;»

«Έχω θρει τρεις» απάντησε εκείνος. «Χρειάζομαι δύο ακόμα».

«Ωραία. Μην τους λυπηθείς ούτ' εσύ. Τι λέγαμε;»

«Για το απόγειο της ηλιθιότητας» είπε πληγωμένος ο Λόγκαν με μονότονη φωνή.

«Σωστά. Ακριδώς. Λοιπόν, παιδιά, αυτή είναι η ευκαιρία σας να πάρετε όλα όσα έχετε μάθει σε αυτό το μάθημα και να τα κάνετε κτήμα σας». Έσφιξε το χέρι του σε γροθιά. «Είναι η ευκαιρία σας να διαπρέψετε. Εντάξει; Βάλτε υψηλούς στόχους. Θέλω να δω τις πηγές σας για τα πάντα. Θέλω και εύρος και βάθος. Θέλω και αντεπιχειρήματα. Μη λυπηθείτε τον εαυτό σας. Δείτε και την αντίθετη άποψη. Α, και μη διστάσετε να συνεργαστείτε με τους συμμαθητές σας. Μπορείτε να μάθετε πολλά ο ένας από τον άλλο».

Η Ιμάνι ένωσε μια γκριμάτσα αμηχανίας να σχηματίζεται στα πρόσωπα και των εφτά.

«Μπορούμε να γράψουμε για όποιο θέμα θέλουμε;» ρώτησε η Κλαρίσσα. «Για τη Δεύτερη Οικονομική Ύφεση ή...»

«Όχι, όχι». Ο κύριος Κάρολ κούνησε το κεφάλι. «Οποιοσδήποτε μπορεί να γράψει για τη Δεύτερη Οικονομική Ύφεση. Θέλω να κάνετε κάτι που πραγματικά θα ξεχωρίσει. Το έχω σκεφτεί πολύ και...» Χαμογέλασε πονηρά. «Το ξέρω ότι είναι λίγο τραδηγμένο, αλλά...»

Η Ιμάνι έβλεπε να έρχεται άλλη μια παράλογη ιδέα, άλλη μια αυτοκαταστροφική απόπειρα «ανατροπής του κυρίαρχου τρόπου σκέψης».

«Αυτό που θέλω» τους είπε «είναι οι βαθμολογημένοι να γράψετε εργασίες επιχειρηματολογώντας *ενάντια* στη βαθμολόγηση».

«Τι πράγμα;» είπε ο Λόγκαν. «Δεν μπορείτε να μας αναγκάσετε να κάνουμε κάτι τέτοιο».

«Φυσικά και μπορώ».

«Κύριε Κάρολ» είπε η Κλαρίσσα «νομίζω πως πρέπει

να με απαλλάξετε από αυτή την εργασία, με το σκεπτικό ότι μπορεί να τινάξει τη βαθμολογία μου στον αέρα».

«Όχι, δεν μπορεί» είπε ο κύριος Κάρολ.

«Φυσικά και μπορεί» επέμεινε η Κλαρίσσα. «Θέλετε να σας πω γιατί; Στην τάξη της Υγιεινής είχαμε ένα κορίτσι που ζήτησε να απαλλαγεί από το μάθημα για το αναπαραγωγικό σύστημα, γιατί ο έλεγχος των παρορμήσεων ήταν το αδύνατο σημείο της».

«Κι αυτό τι σχέση έχει με τα όσα συζητάμε;»

«Και ο κύριος Κοντσίνι δεν είχε δικαίωμα να συνυπολογίσει τη συγκεκριμένη ενότητα στην τελική της βαθμολογία».

«Κύριε Κάρολ» είπε η Ιμάνι. «Θα πρέπει να συμφωνήσω με την Κλαρίσσα. Το να μας ζητάτε να δυσφημίσουμε τον θεσμό της βαθμολογίας μάς δάζει όλους σε κίνδυνο κι επίσης...»

«Δεν είναι αλήθεια αυτό» τη διέκοψε ο Ντιέγο.

«Με συγχωρείς, αλλά τώρα μιλάω εγώ» είπε η Ιμάνι κοιτάζοντάς τον ίσια στα μάτια, κάτι που γενικά απέφευγε.

Ο Ντιέγο της ανταπέδωσε απτόητος το βλέμμα με το γαλάζιο μάτι του.

Ξαναδρίσκοντας την αυτοκυριαρχία της, η Ιμάνι γύρισε από την άλλη και κοίταξε τον κύριο Κάρολ. «Όπως και να 'χει, μπορεί να βρείτε κι εσείς τον μπελά σας. Όπως τότε που κάνατε εκείνο το πράγμα με τη σημαία και το ματάκι».

«Ω, σ' ευχαριστώ, Ιμάνι» είπε ο κύριος Κάρολ. «Εκτιμώ πραγματικά το ενδιαφέρον σου. Αλλά τώρα είσαι εκτός θέματος». Κούνησε το δάχτυλό του μπροστά της.

«Και κάτι μου λέει ότι το ξέρεις. Η Score Corp δεν τιμωρεί την ακαδημαϊκή έρευνα. Τη θεωρεί» –να τα πάλι τα εισαγωγικά– «“θετική για τη βαθμολογία”».

«Ακριδώς» είπε ο Ντιέγο.

«Τι ξέρεις κι εσύ;» ρώτησε ο Λόγκαν χωρίς να τον κοιτάξει.

«Περισσότερα από σένα» απάντησε ο Ντιέγο. «Οι περισσότεροι από τους βαθμολογημένους δεν έχουν ιδέα για τις λεπτομέρειες του ίδιου του συστήματός τους».

«Εσύ δεν έχεις ιδέα» του αντιγύρισε ο Λόγκαν.

«Ωραίο επιχείρημα» απάντησε ο Ντιέγο.

«Λοιπόν, λοιπόν» είπε ο κύριος Κάρολ. «Κοιτάξτε, παιδιά, δεν μπορώ να σας αναγκάσω να γράψετε πάνω σε κάποιο συγκεκριμένο θέμα για την Υποτροφία Ότις. Αν θέλετε να γράψετε για τη Δεύτερη Οικονομική Ύφεση ή για τα Φεντεραλιστικά Άρθρα* ή για οποιοδήποτε άλλο χλιοσυζητημένο θέμα, κάντε το. Γι’ αυτό το μάθημα όμως η τελική σας εργασία θα είναι αυτή που θα ορίσω εγώ. Είμαι διορισμένος, οπότε μπορώ να τα κάνω κάτι τέτοια. Και, παρεμπιπτόντως, τυχαίνει να ξέρω μερικούς ανθρώπους από το διοικητικό συμβούλιο του Ότις και τυχαίνει να ξέρω ότι είναι πολύ, πώς να το πω, ανοιχτοί σε μη παραδοσιακούς τρόπους σκέψης. Ας το αφήσουμε εδώ, εντάξει;»

«Μας λέτε δηλαδή ότι έχετε πληροφορίες από μέσα;» ρώτησε η Ιμάνι.

* Σ.τ.Μ.: Τα Φεντεραλιστικά Άρθρα ήταν 85 κείμενα που γράφτηκαν από τους Αμερικανούς πολιτικούς Αλεξάντερ Χάμιλτον, Τζέιμς Μάντισον και Τζον Τζέι, που υποστήριζαν την επικύρωση του αμερικανικού συντάγματος γύρω στα τέλη του 18ου αιώνα.

«Μόνο αυτό που σας είπα. Και όχι, εγώ δεν είμαι στο ΔΣ, γι' αυτό μην αρχίσετε τα σενάρια συνωμοσίας. Λοιπόν, όσο οι βαθμολογημένοι θα επιχειρηματολογούν εναντίον της βαθμολόγησης, θέλω οι αβαθμολόγητοι να αναλάβουν την υπεράσπισή της. Τη *σθεναρή* υπεράσπισή της».

«Πλάκα κάνετε» είπε η Ρέιτσελ.

Ο Ντιέγο γέλασε σιγανά. «Τέλειο».

Η Ρέιτσελ γύρισε προς το μέρος του με μάτια που πετούσαν σπίθες. «Είσαι με τα καλά σου;» του είπε. «Πώς δηλαδή να *υπερασπιστούμε* τη βαθμολογία; Αφού είναι εξόφθαλμα μεροληπτική».

«Χμ» είπε ο κύριος Κάρολ. «Να ένα εξαιρετικό επιχείρημα που μπορούν να χρησιμοποιήσουν οι βαθμολογημένοι συμμαθητές σας. Δική σας δουλειά ωστόσο είναι να υποστηρίξετε την αντίθετη άποψη».

«Μα δεν υπάρχει αντίθετη άποψη» του είπε το κορίτσι.

«Πάντα υπάρχει αντίθετη άποψη» είπε ο Ντιέγο.

«Ευχαριστώ» είπε ο κύριος Κάρολ. «Χαίρομαι που κάποιος εδώ μέσα μπορεί να εκτιμήσει το όραμά μου. Πώς πας μ' εκείνες τις ερωτήσεις;»

Ο Ντιέγο έσκισε μια σελίδα από το τετράδιό του και του την έδωσε.

Ο κύριος Κάρολ τη διάβασε κουνώντας επιδοκιμαστικά το κεφάλι. «Ενδιαφέρουσες» είπε. «Πολύ ενδιαφέρουσες».

Ο Ντιέγο ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του και κοίταξε αυτάρεσκα τριγύρω. Μόνο το ένα μάτι του φαινόταν μέσα από τα μαλλιά του και η Ιμάνι δεν μπορούσε

να τον κοιτάξει απευθείας – θα ορκιζόταν όμως ότι εκείνος την έψαχνε με το βλέμμα.

Οι βαθμολογίες αναρτήθηκαν μετά το μάθημα της αμερικανικής ιστορίας και τα αποτελέσματα φάνηκαν αμέσως. Η Θέσσαλι Μόρρις έκλαιγε με το κεφάλι χωμένο στο ντουλαπάκι της, έχοντας, όπως φαίνεται, πέσει πολύ κάτω από το 90. Ήταν μικρή όμως, οπότε είχε ακόμα καιρό να ξανανέδει σιγά σιγά. Δύο αγόρια της πρώτης λυκείου έκαναν το σήμα της νίκης ο ένας στον άλλο, επειδή είχαν ανέδει μαζί.

Η Ιμάνι πέρασε και από τη βιβλιοθήκη και από το γραφείο της διευθύντριας, όμως είχε τόσον κόσμο απέξω και τόση αγωνία στην ατμόσφαιρα, που απλώς συνέχισε να περπατάει. Έτρεμε την πρώτη στιγμή της συνειδητοποίησης, τη στιγμή που θα εντόπιζε το όνομά της στη λίστα θα και έδλεπε τα δύο ψηφία δίπλα του. Ακόμα και η σκέψη έκανε το στομάχι της να σφίγγεται. Προτιμούσε να περιμένει να μάθει τα νέα από την ομάδα της την ώρα του φαγητού. Τουλάχιστον έτσι δε θα ήταν μόνη όταν θα τα άκουγε.

Μπήκε από τους τελευταίους στην τραπεζαρία και, αντί να πάει κατευθείαν στο τραπέζι των τελειοφοίτων με τα 90άρια, έμεινε πίσω να παρακολουθεί τους συμμαθητές της να ανασυντάσσονται. Δεν υπήρχαν ξεσπάσματα ούτε δακρύδρεχτοι αποχαιρετισμοί. Μέχρι το τέλος της χρονιάς ακόμα και τα πρωτάκια είχαν μάθει πια τη διαδικασία. Πήγαινες εκεί που σου έλεγε να πας η λίστα με τις βαθμολογίες. Συστηνόσουν στην καινούρια σου ομάδα και καθόσουν μαζί τους. Όσο πόνο κι αν ένιωθες για την προηγούμενη παρέα που άφηνες πίσω, τον έθαβες.

Όση ζήλια κι αν ένιωθες για εκείνους που είχαν ανέβει, την έθαβες κι αυτή. Τα μόνα τραπέζια που δεν άλλαζαν ποτέ ήταν τα τραπέζια των αβαθμολόγητων στο πίσω μέρος, δίπλα στην αίθουσα των καθηγητών. Μερικές φορές η Ιμάνι τούς ζήλευε λίγο.

Παρατήρησε αμέσως ότι ο Ανίλ Χανές έλειπε από το τραπέζι της ομάδας της. Σκάνναρε με το βλέμμα της την αίθουσα και τον εντόπισε μαζί με την Κιάρα Χίσλοπ και τον Αλεχάντρο Βιδάλ. Η προσπάθειά του είχε αποδώσει καρπούς. Σε λίγες μέρες θα λάμβανε τα γυαλιά του από τη Score Corp μαζί με ένα πάκο επιστολές από πανεπιστήμια της Ivy League* που θα τον καλωσόριζαν με δικά τους έξοδα στις τάξεις της σούπερ ελίτ, με μόνη προϋπόθεση να διατηρήσει την υψηλή του βαθμολογία.

Η Ιμάνι ήξερε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να του ξαναμιλήσει ποτέ. *Αντίο, Ανίλ, σκέφτηκε. Χάρηκα που δε σε γνώρισα στ' αλήθεια.* Η Ιμάνι δεν έβλεπε πουθενά την Κάντυ, αλλά η Κάντυ το συνήθιζε να περνάει την ώρα του μεσημεριανού μόνη της στην αυλή, αντί να κάθεται μαζί με την ομάδα της. Δεν ένιωθε καμία σύνδεση με τα 70άρια κι εκείνοι ευχαρίστως την αγνοούσαν, υποθέτοντας ίσως ότι η βαθμολογία της θα εξακολουθούσε να πέφτει.

Καθώς η Ιμάνι προχωρούσε προς το τραπέζι των τελειοφοίτων με τα 90άρια, εκεί όπου έτρωγε μεσημεριανό

* Σ.τ.Μ.: Πρόκειται για τα οκτώ καλύτερα ιδιωτικά αμερικανικά πανεπιστήμια (Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, University of Pennsylvania και Yale), που ξεχωρίζουν τόσο για τις αθλητικές ομάδες τους όσο και για τις ακαδημαϊκές επιδόσεις τους, καθώς και για τα αυστηρά τους κριτήρια στην επιλογή των σπουδαστών που πρόκειται να φοιτήσουν σ' αυτά.

κάθε μέρα τον τελευταίο έναν χρόνο, είδε την Άνναμπελ Κρόπσκι ν' ανοίγει διάπλατα το στόμα της. Ο Τζέισον Φρίμπεργκ και ο Ιτζιάρ Γκόμες άρχισαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους και ο Λόγκαν έμεινε να τη χαζεύει κατάπληκτος, προτού συνέλθει και στρέψει αλλού το βλέμμα.

«Τι;» ρώτησε η Ιμάνι. «Τι έγινε;»

Η Άνναμπελ σηκώθηκε και έφυγε. Οι υπόλοιποι έμειναν, χωρίς ωστόσο να γυρίσουν να την κοιτάξουν. Η Ιμάνι δρέθηκε ξαφνικά να κοιτάζει το πίσω μέρος του κεφαλιού του Λόγκαν.

Μία εξήγηση υπήρχε μόνο για τη συμπεριφορά τους.

«Μην κάνεις σκηνή» της ψιθύρισε ο Λόγκαν χωρίς να κουνηθεί. «Κάνε αυτό που πρέπει να κάνεις, Ιμάνι».

Της φάνηκε ότι πέρασε μία ώρα, αλλά δεν μπορεί παρά να χρειάστηκε μόλις μερικά δευτερόλεπτα για να καταλάβει τι είχε συμβεί. Και τότε, σαν να την έσπρωχνε μια δύναμη μεγαλύτερη από την ίδια, δγήκε τρέχοντας από την τραπεζαρία.

Οι διάδρομοι ήταν άδειοι και μόνο μερικοί καθηγητές κατευθύνονταν αργοπορημένοι προς το τραπέζι τους. Όταν η Ιμάνι έφτασε στην τζαμένια αίθουσα υποδοχής έξω από το γραφείο της διευθύντριας, δύο κορίτσια της δευτέρας λυκείου πανηγύριζαν για την καλή τους τύχη, μην μπορώντας να πάρουν το βλέμμα τους από τα ολοκαίνουρια ψηφία που αντιπροσώπευαν όλες τις ελπίδες και τις νέες προοπτικές τους. Η Ιμάνι πλησίασε φοβισμένη στο τζάμι και διέτρεξε με τα μάτια τη λίστα. Με το που δρήςκε το όνομά της, της κόπηκε η αναπνοή.

Λεμόντ Ιμάνι: 64

«Εξήντα τέσσερα;» φώναξε.

Τα δύο κορίτσια πισωπάτησαν αφήνοντάς τη να κοιτάζει το όνομά της και δίπλα του τους δύο ασύλληπτους αριθμούς. Μα τι είχε κάνει; Τι δεν είχε κάνει; Για να πέσει τόσο πολύ και τόσο γρήγορα, θα πρέπει να είχε κάνει κάτι. Πλησίασε το πρόσωπό της στο τζάμι και ακολούθησε με το δάχτυλο τη νοητή γραμμή από το όνομα ως τη βαθμολογία της. Δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει λάθος. Ήταν 64.

Κάτω από το όριο για τις υποτροφίες. Πολύ πιο κάτω.

«Πίστευα ότι, αν δε σου το έλεγα, δε θα επηρεάζε τη βαθμολογία σου».

Μέσα στην ταραχή της η Ιμάνι δεν αναγνώρισε τη φωνή. Όταν όμως γύρισε, είδε την Κάντυ να στέκεται εκεί, με κατακόκκινα μάτια και με το ένα χέρι της να πιέζει το άλλο δυνατά. Η Ιμάνι κατέβηκε πιο κάτω στην αλφαριθμητική λίστα ψάχνοντας για «Φάτσιο Κάντυ». Δίπλα στο όνομά της υπήρχε το νούμερο 27.

«Θεέ μου!» είπε η Ιμάνι.

«Λυπάμαι φοδερά».

«Μα τι έκανες;»

Εκείνη τη στιγμή τις είδε η κυρία Μπρόνσον –πίσω από τον κόντρα πλακέ πάγκο της ρεσεψιόν– και, χωρίς να χάσει χρόνο, τις πλησίασε με την εντολή να πάνε είτε στην τραπεζαρία είτε στην τάξη τους, καθώς δεν ήταν «ώρα συναναστροφής».

«Λυπάμαι τόσο πολύ» είπε η Κάντυ. «Δε φαντάζεσαι πόσο».

Ένα ματάκι πάνω από την πόρτα τις έπιασε να χασομεράνε. Κι άλλα δεκαδικά ψηφία αφαιρούνταν ήδη από τη βαθμολογία τους. Η Ιμάνι έκανε νόημα στην Κάντυ να την ακολουθήσει πίσω στην τραπεζαρία.

«Έτσι, για να ξέρεις» της είπε η Κάντυ «τον αγαπάω».

Η Ιμάνι σταμάτησε να περπατάει. «Τι; Ποιον;»

Είχαν φτάσει στη δίφυλλη πόρτα της τραπεζαρίας και ήταν φανερό πως όλοι οι μαθητές είχαν προσέξει την παρουσία τους.

«Πίστευα ότι, αν δε σ' το έλεγα, θα μπορούσα να σε προστατεύσω» είπε η Κάντυ.

«Να μου πεις τι, Κάντυ;»

Τα χείλη της Κάντυ άρχισαν να τρέμουν. «Τον αγαπάω» είπε. «Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Απλώς...» Έκανε μεταβολή και διέσχισε τρέχοντας τον διάδρομο, ενώ το ματάκι κατέγραφε τη φυγή της.